

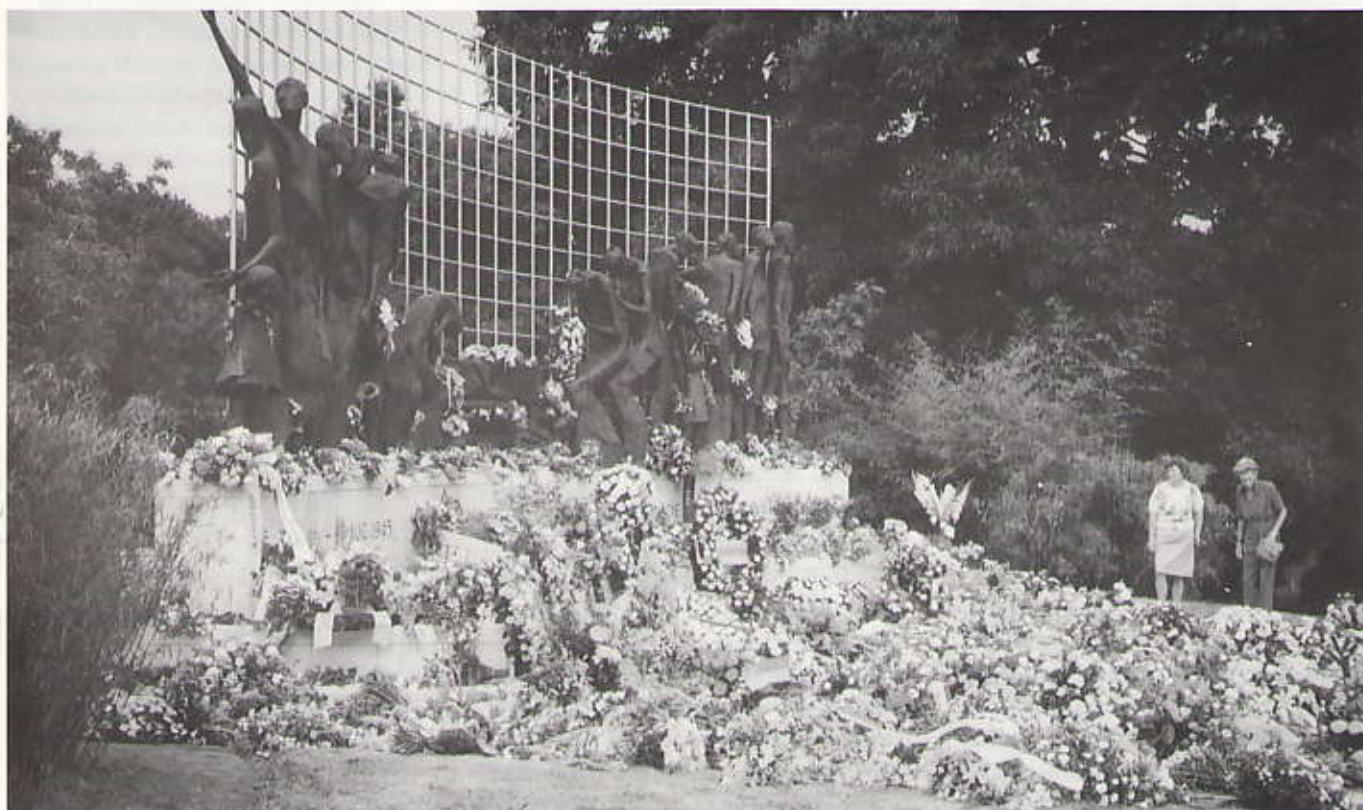
VAN STOLKPARK KOERIER

Nieuwsblad van en voor alle bewoners van het Van Stolkpark en de Scheveningse Bosjes

Uitgave van de Wijkvereniging "Van Stolkpark"
17e jaargang

Nr. 67 - september 1995

Overnemen uit de inhoud van de Van Stolkparkkoerier alleen met toestemming van de redactie, en met bronvermelding

50 jaar na de capitulatie van Japan: een bloemenzee bij het Indisch monument

(foto: Ton Landheer)

Villa Esmeralda, Hogeweg 4

Dit huis aan de Hogeweg valt bezoekers direct op, omdat het er opmerkelijk 'jonger' uitziet dan zijn burens. Toch was villa Esmeralda een van de eerste huizen, die gebouwd werden aan de Hooge Duinweg, zoals deze weg eerst heette. Na de Van Stolkweg en de Parkweg

werd hij rond 1880 als 'derde weg' in het Scheveningsche Park aangelegd. De Hooge Duinweg liep bovenlangs de Waterpartij en zou maar aan één kant bebouwd worden. De verkoper, Mr. Thomas van Stolk, stelde aan de toekomstige bouwers enkele voorwaarden:

de te bouwen huizen moesten liggen op 8 meter van de weg, tussen de huizen moest minstens 10 meter onbebouwd blijven. De huurwaarde volgens de kadastrale schatting moest minstens f 300 per jaar bedragen. Voor tuinmensen koetsierswoningen gold die voor-

Uitzicht over het Van Stolkpark vanaf Villa Ten Vijver aan de Dwarsweg. Boven langs de Waterpartij staan de huizen van de Hogeweg. Villa Maria is het derde van links.

waarde niet, maar die waren wel onderdeel van hoofdbebouwing op een perceel.

Als één van de gegadigden voor een perceel aan de Hooge Duinweg meldt zich Cornelia Petronella Schoutens, echtgenote van de Rotterdamse advocaat Mr. Hendrik Jacobus van Buren. Zij kocht op 29 juli 1881 onderhands van Thomas van Stolk, die vertegenwoordigd werd door kandidaat-notaris Hendrik Johannes Lambert, een 'perceel open grond in het Scheveningsche Park', groot 805 centiare, voor f 4600. Het jaar daarop werd op dit terrein een villa gebouwd, die de naam Villa Esmeralda kreeg.

Villa Esmeralda

Uit de schaarse afbeeldingen van Hogeweg 4 is een beeld te vormen van het uiterlijk van het huis dat niet opviel tussen de buurpanden: vier raamtraveeën breed, één verdieping, een mansardedak met een dakkapel. Langs de voorzijde van het huis lag een terras. Het balkon boven het terras werd gedragen door slanke zuilen. De balustrade van het balkon werd gevormd door naast elkaar geplaatste kleine zuiltjes.

De eerste tien à vijftien jaren heeft Villa Esmeralda de Van Burens als zomerhuis gediend. Het grote gezin - Hendrik Jacobus van Buren (1799-1888) had uit zijn beide huwelijken 16 kinderen - zal het huis ook meer dan gevuld hebben. In 1892 vestigde mevrouw Van Buren zich permanent in het Van Stolkpark, op Villa Hollandia, vlak achter de halte van de stoomtram aan de Scheveningseweg. Ze woonde daar met haar vierde en jongste dochter, Adriana Maria Evangeline Rosenstein-van Buren en haar kleindochtertje Edith Rosenstein.

Villa Maria

Op 29 oktober 1893 werd Villa Esmeralda betrokken door de derde dochter van mevrouw Van Buren, Arabella Hermina, die gehuwd was met de wijnhandelaar Jacobus Philippus Schadee, en tot dan toe in Rotterdam woonde. Uit de tijd dat de familie Schadee Hoogeweg 4 bewoonde, wordt het huis bovendien nog vermeld als Villa Suisse, en later Villa Maria. Twee jaar later, op 16 maart 1895 koopt Schadee Villa Esmeralda van zijn schoonmoeder voor f 18.000.

In de tien jaar dat hij eigenaar was bouwde Schadee een stalling, koetshuis en terrein.

Villa Lugdunus Batava

Als Villa Maria wisselt het huis op 3 november 1905 voor f 30.000 van eigenaar.

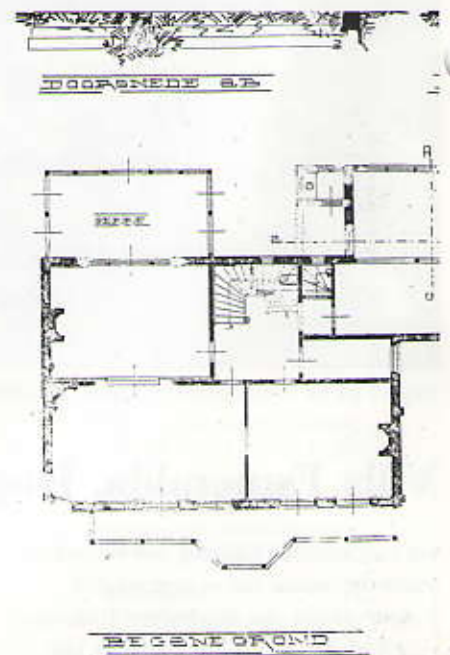
In de transportakte wordt Dr. Pieter van Geer vermeld als emeritus hoogleraar aan de Rijksuniversiteit van Leiden, wiskundige, en adviseur van het Departement van Koloniën.

Na de overdracht van het huis wordt er een half jaar lang niet alleen verbouwd, maar ook uitgebreid. Aan de achterzijde wordt een tweede erker gebouwd, achter de keuken. Op 12 mei 1906 is het zover, dat Dr. Van Geer en zijn vrouw, Maria Elsenhorst, uit Leiden naar Scheveningen kunnen verhuizen. Het huis wordt dan vermeld als villa Lugdunus Batava, waarvoor de stad Leiden als naamgever fungeerde.

Ruim twee maanden voor zijn dood verkocht Van Geer Villa Lugdunus Batava voor f 60.000. Op 14 augustus 1919 vond de overdracht plaats, in het Hotel De Leeuwerik te Haarlem, ten overstaan van notaris Willem Antonie

Dolleman, notaris te Velsen. De nieuwe eigenaar was Willem Marius Gunning. Gunning was sinds 1906 directeur geweest van de Noordnederlandsche Beetwortelsuikerfabriek te Vierverlaten (gemeente Hoogkerk) in Groningen. Zin benoeming tot secretaris bij Raad van Beheer van de Centrale Suiker Maatschappij in Amsterdam was de reden voor verhuizing van uit Hoogkerk. Nauwelijks twee maanden nadat de koop gesloten was vestigden de Gunnings - man, vrouw en vijf kinderen zich in Scheveningen. Het zesde kind, Mathilda Amelie, werd hier geboren op 19 november 1919.

Zij woonden maar twee jaar in Villa Maria: op 15 oktober 1921 verhuisden ze naar een villa aan de Vijverweg in Bloemendaal.

Indeling van Villa Maria. (tekening Bouw- en Woningtoezicht)

Met een fors verlies - of waren het de slechte tijden? - kon Gunning Villa Maria kwijt.

Familie Milders

Op 31 maart 1922 werd Villa Maria voor f 26.700 verkocht aan de Rotterdamse wijnkoper Adrien Milders, die met zijn vrouw Elisabeth Henriette van Anrooy en hun drie dochters al op 18 april 1922 in het Van Stolkpark kwam wonen.

Ruim vijftig jaar was Villa Maria eigendom van de familie Milders. Met onderbreking in de Tweede Wereldoorlog bewoonden zij het huis ook die gehele periode.

In mei 1943 moesten alle huizen in het Van Stolkpark op last van de bezetter ontruimd zijn. Ook de familie Milders moest toen evacueren.

Gelukkig hebben de meeste huizen in het Van Stolkpark de oorlog overleefd - zij het dan niet onbeschadigd. Villa Maria had het slechter getroffen. Bij de lancering van een V2 - een vergeldingswapen - in 1944 werden zowel het bejaardentehuis Huize Royal (Parkweg 4-6-8) als Villa Maria getroffen. Villa Maria werd zwaar beschadigd door inslag in de kelder aan de achterzijde. Voor de ruïne die van Villa Maria was overgebleven was maar één oplossing: afbreken en vervangen door een nieuw huis. In 1946 ontwierp het architectenkantoor Blankespoor & De Vries een huis dat in opzet herinnert aan het ver-

woeste huis, en dat door de strakke en functionele lijnen heel licht aandoet. Na het overlijden van mevrouw Milders-van Anrooy in 1970 was een van de dochters met haar gezin op Hogeweg 4 blijven wonen. Toch lukte het de drie dochters niet tot overeenstemming te komen over de eigendom. Daarom werd besloten Villa Maria te verkopen. Voor de vraagprijs - een voor die tijd fors bedrag - werd Mr. Bouke Jan Eerke Kroon op 1 maart 1974 eigenaar. Mevrouw Kroon had de eerste jaren haar notariskantoor aan huis. Door snelle en succesvolle uitbreiding van het kantoor was het nodig in het achter

Hogeweg 4 liggende Parkweg 5 het kantoor te vestigen en het huis aan de Hogeweg als woonhuis te blijven gebruiken. Nadat het notariskantoor opgenomen was in een groter geheel van een maatschap van advocaten en notarissen verhuisde ook mevrouw Kroon.

Hogeweg 4 werd te koop aangeboden en gekocht door een ambtenaar van de Buitenlandse Dienst. Deze liet het huis rigoureus opknappen, waardoor het huis het aanzien weer waard is.

Anneke Landheer-Roelants

Hogeweg 4 vóór de renovatie in 1993

(foto: Anneke Landheer)

Wijkbus Groot Scheveningen

Als u 65 jaar of ouder bent of jonger en minder valide, kunt u lid worden van de wijkbus. De Stichting wijkbus Groot Scheveningen exploiteert de busjes. Ze vervoeren u van deur tot deur en de chauffeur helpt bij het in- en uitstappen. In alle wijken van Scheveningen rijden de busjes op aanvraag, t.w. in Belgisch Park, Duttendel, Geuzen- en Statenviertel, Van Stolkpark, Duindorp en Westbroekpark.

U kunt er van maandag tot en met vrijdag, als u wilt elke dag, gebruik van maken tussen 9.00 en 17.00 uur. Het bereik van de busjes ligt binnen Scheveningen. Hebt u boodschappen te doen, wilt u naar de kapper, de dokter of de fysiotherapeut? Als het om adressen

binnen Scheveningen gaat, biedt de wijkbus de oplossing. Tot 15.00 uur zijn het Rode Kruis ziekenhuis en Bronovo ook met de wijkbus bereikbaar.

Om gebruik te kunnen maken van de wijkbus, dient u een pasje te kopen dat voor alleenstaanden f 35,- per drie maanden kost. Een echtpaar betaalt f 45,- per drie maanden voor een pas, die beiden dan ook afzonderlijk voor de wijkbus mogen gebruiken. Bent u alleenstaand en hebt u een begeleider nodig, dan kost uw pas f 40,- per drie maanden. Uw begeleider mag dan niet alleen op de pas reizen.

U kunt zich elke maandagmorgen tussen 10.00 en 11.00 uur voor de pas aanmelden op telefoonnummer

3501014. Een van de vrijwilligers - de wijkbus wordt geheel door vrijwilligers gerund - brengt u een bezoek aan huis om uitleg te geven over het functioneren van de wijkbus. Na het inleveren van twee pasfoto's kunt u van de wijkbus gebruikmaken.

Ritten moeten een dag tevoren op genoemd telefoonnummer worden aangevraagd.

Aan twee van de drie bussen is een lift gemonteerd, zodat ook mensen die een hoge instap niet kunnen maken van de wijkbus gebruik kunnen maken.

MS

Een jaar in functie: de rector van het VCL

Sinds 1 augustus 1994 kent het VCL aan de Van Stolkweg een nieuwe roerganger: drs Frits H.A. de Graaff. Evenals zijn voorganger Paul Gerretsen is hij van huis uit historicus en derhalve bekend met de oude wijsheid dat er niets nieuws onder de zon is.

Wie echter meent dat deze nieuwe rector daarom geen vernieuwingen voorstaat, vergist zich. Steunend op zijn ervaringen als docent en conrector van het Rijnlands Lyceum in Wassenaar is hij vast van plan de sterke kanten van het VCL verder uit te bouwen.

Gelukkig kan hij bij zijn plannen uitgaan van een aantal plezierige basisvoorwaarden. Zo is het hem opgevallen dat het merendeel van de leerlingen bijzonder open en aardig is. 'Ze hebben mij ook van het begin af aan onmiddellijk geaccepteerd. Ik heb geen moment het gevoel gehad, dat ik een vreemde eend in hun bijt was', zegt hij er zelf van. Uniek vindt hij het dat zoveel leerlingen actief bij wat hij het 'schoolleven' pleegt te noemen, betrokken zijn.

Onder begeleiding van een docent organiseren leerlingen zelf tal van activiteiten gedurende het schooljaar: sportdagen, culturele avonden, schoolfeesten. Ook wordt er aan wedstrijden 'interlyceales' deelgenomen, als ze al niet door de Bond (de leerlingenvereniging van

het VCL) zelf worden georganiseerd. Het is voor hem het duidelijkste dat de school onder de leerlingen 'leeft', evenals bij de docenten, van wie er steeds weer enthousiastelingen klaar staan om de vaak tijdrovende begeleiding op zich te nemen. 'De arbeidsmoraal is hoog hier', zegt hij met overtuiging.

Alles 'super'?

Toch is De Graaff realist genoeg om in te zien dat niet alles 'super' is op het VCL. Met name op het gebied van de automatisering zijn achterstanden opgelopen die nu in hoog tempo worden ingelopen. 'Wij moeten efficiënt met onze tijd en middelen omgaan', vindt hij. 'Aan scholen worden steeds hogere eisen gesteld bij gelijkblijvende of zelfs krimpende financiële middelen.' Tijd die dankzij een goede logistieke ondersteuning van de docenten uitgespaard wordt, wordt ingezet voor extra inspanningen van zowel zwakke als sterke leerlingen. Zo kunnen de betere leerlingen in de bovenbouw volgend jaar extra lessen Engels volgen om het felbegeerde Cambridge Certificate te behalen. Een ander punt waarop het VCL voor verbetering vatbaar is, betreft het milieu. Eén van zijn grootste ergernissen is dat de verantwoordelijkheid van de leerlingen zich blijkbaar niet uitstrekt tot hun directe leefomgeving. 'Er is wat dit betreft te veel gemakzucht', zegt hij. 'De prullenbakken en afvalcontainers staan er wel, maar veel leerlingen vinden het tijdens pauzes gemakkelijker om hun rotzooi op de grond te laten vallen.' Omdat dit niet alleen in de schoolkantine gebeurt, maar ook op het schoolplein of elders in de wijk, kan hij zich goed voorstellen dat de buurt zich daar aan ergert. Op zijn initiatief is er inmiddels een werkgroep 'Schone School' opgericht, waarin voorstellen worden ontwikkeld om dit probleem te bestrijden. Eerste vereiste hierbij is dat onder de leerlingen zelf het idee gaat leven dat het zo echt niet langer kan.

Begrip

Ook schoolfeesten kunnen soms voor overlast zorgen, al verwacht hij in dit opzicht wel enig begrip van de buurtbewoners. Tenslotte gaat het maar om een paar avonden in het jaar. Bovendien

drs Frits de Graaff: 'uitbouwen van de sterke kanten van het VCL'

zijn er op dit punt in het verleden al diverse maatregelen getroffen. Zo eindigen feesten altijd stipt op tijd en worden de leerlingen na afloop door docenten en veiligheidsdienst zo snel mogelijk van het schoolplein weggestuurd, zodat daar geen groepjes jongeren tot in de kleine uurtjes blijven doorkletsen.

De Graaff herinnert zich nog onlangs een artikel uit de Van Stolkparkkoerier van enkele jaren geleden onder ogen te hebben gekregen. In maart 1992 werd geschreven over de overlast van het VCL. Er stond in het artikel dat de rector graag op de hoogte wordt gehouden van problemen en ongeregelheden. Ten aanzien van alle vormen van overlast geldt: bellen!

De Graaff zegt: 'En dat geldt nog steeds. We vinden een goede relatie met de buurt uitermate belangrijk. Graag zijn we ook in november gastheer voor de vergadering van de Wijkvereniging Van Stolkpark.'

Tot slot vermeldt de rector nog een initiatief waar mogelijk bij de buurtbewoners belangstelling voor is. Voor ouders van leerlingen en andere geïnteresseerden organiseert het VCL in de wintermaanden een cursus tekenen. Een ieder die daar wat voor voelt kan ook daarover contact opnemen met de school.

Algemene ledenvergadering

Op 13 november a.s. vindt de volgende algemene ledenvergadering van de wijkvereniging Van Stolkpark plaats in het Vrijzinnig Christelijk Lyceum aan de Van Stolkweg. Vanaf 19.30 uur wordt u ontvangen met een kopje koffie. De dienst Stadsbeheer van de gemeente zal na de vergadering iets vertellen over de nieuwe aanpak van het groen in de wijk en in de Scheveningse Bosjes. Het bestuur hoopt veel wijkbewoners te mogen begroeten op die avond. De officiële oproep voor de vergadering zal huis aan huis worden verspreid.

'Wat bezielt zo'n man?'

Deze brandende vraag, die ik opving tijdens de Oranjesborrel, ging duidelijk over de diepere roerselen, die de nieuwe eigenaar hadden bewogen Villa Cécile (Parkweg 16) van de Franse school te kopen om er zelf met zijn gezin in te gaan wonen. Het antwoord op die vraag liet ook mij niet onverschillig. Zo kwam het dat ik op een mooie zomeravond, comfortabel zittend in een rieten tuinstoel, voorzien van blocnote, ballpoint en een goed glas wijn het volgende over deze opmerkelijke gebeurtenis in onze wijk kon optekenen:

'Eigenlijk was ik helemaal niet van plan te verhuizen, toen mijn jongste broer en kantoorgenoot Thijs in het voorjaar van 1993 mijn kamer binnenliep met een foto, een plattegrond en een kadastrale kaart van het pand Parkweg 16. Hij vertelde erbij, dat hij één van de drie partijen was, die er een bod op zouden mogen uitbrengen, maar dat hij zelf niet geïnteresseerd was.

Ik vond het huis er wel aardig uit zien. Een afspraak met de conciërge was gauw gemaakt. Hoewel ik nogal wat gewend ben - ik had al eerder enkele huizen gerestaureerd - ben ik toch wel erg geschrokken van de staat, waarin het pand verkeerde. Desondanks bleek ook mijn vrouw nogal enthousiast te zijn over het huis. Nadat we er nog eens rustig een nachtje over geslapen hadden, besloten we voluit mee te doen met de inschrijving. Het geluk was met ons. Het huis werd ons in mei 1993 gegund. Pas in juli 1994 zou de overdracht plaats vinden. We hadden dus ruim een jaar om de restauratie en alles wat daarmee samenhangt voor te bereiden. Ook het bestek heb ik zelf geschreven.

Omdat we intussen ons eigen huis hadden kunnen verkopen, hadden we na de overdracht tot aan de verhuizing krap 4½ maand over. Op 1 augustus 1994 waren we zo ver, dat de aannemer kon beginnen. De eerste twee weken had hij nodig om het huis 'verbouwingsrijp' te maken en tien containers met sloopmateriaal en achtergelaten rommel af te voeren. De restauratie en verbouwing moesten in drie maanden worden opgeleverd. Het was de bedoeling alles terug te brengen naar de toestand, waarin het huis zich bij de bouw in 1907 bevond. Gelukkig was het huis in alle jaren dat

het als school in gebruik was, nergens zo ingrijpend verbouwd, dat dat niet meer mogelijk was. Binnen het bestaande concept hebben we natuurlijk wel de keuken aangepast aan de hedendaagse stand van de techniek, net als het sanitair en het elektrisch systeem. De centrale verwarming is helemaal nagekeken en waar nodig ook vernieuwd. Bij al het werk, dat gedaan moest worden, hadden we een aantal meevallers. Zo kon het oude parket, dat een degelijke Duitse firma op 4 april 1908 had geleverd nog helemaal worden gerestaureerd. Dat bespaarde ons de aanleg van een fors aantal vierkante meters nieuw parket. Verrassend was ook, dat in twee van de kamers beneden achter een betimmering een prachtige marmere schouw te voorschijn kwam, in één kamer zelfs compleet met vuurkorfje, bodemplaat, tang en pook. Daarentegen was de badkamer op de eerste etage ernstig beschadigd. De badkamer motieven die doen denken aan de tableaux van de bekende schilder Alma Tadema waren redelijk goed bewaard, maar ik kwam wel 14 m² tegels tekort van een soort, dat allang niet meer in de handel is. Dat de badkamer tenslotte toch nog hersteld werd in zijn oude glorie, heb ik te danken aan de vasthoudendheid en deskundigheid van de firma Tichelaar in Makkum. Het namaken van de oorspronkelijke tegels bleek ook voor Tichelaar geen eenvoudige

zaak, meer iets om de reputatie van het bedrijf hoog te houden dan een winstgevend project. Daarbij kwam het goed uit, dat de glas-in-lood restaurateur voor het maken van de geëtte - eigenlijk gezandstraalde - ramen in de badkamer beschikte over bijpassende motieven van vier muzen, naar ontwerp van de Tsjech Alphonse Mucha, die in dezelfde stijl werkte als Alma Tadema. Het herstel van het glas-in-lood in de rest van het huis bleek heel wat eenvoudiger op te lossen. De ontbrekende ramen konden bijgemaakt worden in het glasatelier OudRijswijk.

Van de grote tuin naast het huis was nauwelijks meer over dan een zanderig trapveldje. Voor de herinrichting vond ik de nodige inspiratie bij de bekende tuinarchitect Springer. Hierdoor is de tuin rond het huis nu 'formeel' ingericht en aan de buitenkant een beetje parkachtig. Je ziet het er niet van af, maar er zijn 150 nieuwe bomen en heesters ingegaan plus 1050 buxusplantjes. Voor de bestrating heb ik in hoofdzaak gebruik kunnen maken van een partij 'Coreo bricks', een steensoort waarmee nog tot ver in deze eeuw veel straten in Den Haag en Scheveningen geplaveid waren. Het sluitstuk hier vormde - ook letterlijk - het hekwerk aan de straatzijde, dat door de siersmeden Donker van Heel en Marinus werd gemaakt. In de drie maanden, dat het werk geklaard moest worden, waren er dagen,

Mr. Ton Vermeulen bij het huis, dat hij met zoveel zorg restaureerde, Villa Cécile (Parkweg 16) (Foto Theo Meijer)

dat er 40 man rondliepen, waarbij de coördinatie in handen was van aannemer Heijbouw. Omdat ik zelf de bouwdirectie voerde, was ik ook 2 à 3 keer per dag op de bouw te vinden. Het was

een boeiende, maar enerverende tijd. Ik ben blij dat het nu allemaal achter de rug is en wij hier met ons gezin elke dag weer kunnen genieten van het resultaat. Het is prettig wonen in het Van Stolk-

park', zo besloot Mr. Ton Vermeulen zijn relaas.

Ton Landheer

Gemeenteraad moet zich herbezinnen op OZB-tarieven

De ingezetenen van de Gemeente 's-Gravenhage zijn recent geconfronteerd met de nieuwe aanslagen voor onroerende zaaks-belasting (OZB) over het jaar 1995. Voor velen bleek dit een onaangename verrassing, aangezien de aanslagen aanzienlijk zijn gestegen. Inmiddels zijn hierover diverse krante-artikelen verschenen. Den Haag legt op Leeuwarden na aan haar burgers de hoogste OZB op. Nu was de Haagse OZB al aanzienlijk gedurende de afgelopen periode van vijf jaren, maar door de recente aanpassing per 1995 is voor velen de pijngrens overschreden.

Nieuwe taxaties

Per 1 januari 1995 is de Wet Waardering Onroerende Zaken (WOZ) in werking getreden. Die wet vormt de basis voor de waardering voor onroerende zaken in het kader van onder meer de vaststelling van OZB. Op grond van die wet zijn Gemeenten verplicht marktonderzoek te doen en een referentiestelsel op te zetten. Aan de hand van dat referentiestelsel worden de objecten gewaardeerd. Elk object heeft zijn eigen referentiepanden.

De Gemeente Den Haag heeft in de afgelopen periode een referentiestelsel tot stand gebracht. Daarvoor vond een markt-analyse plaats, waarbij gegevens zijn gebruikt afkomstig van het kadaster, makelaars en derden. De Gemeente beschikt inmiddels over een geautomatiseerd bestand, dat volgens externe deskundigen zeer zorgvuldig is opgebouwd, althans voorzover het particuliere objecten betreft. Bij bedrijfsobjecten schijnt dat iets anders te liggen.

In opdracht van de Gemeente zijn proeftaxaties verricht teneinde de vanwege de Gemeente vastgestelde waarderingen van objecten te kunnen toetsen. De afwijkingen bleken marginaal te zijn. Volgens externe deskundigen dient de conclusie te worden getrokken, dat de Gemeente in algemene zin de door haar uitgevoerde herwaardering (per 1

januari 1993) van de objecten goed en zorgvuldig heeft onderbouwd.

Berekeningswijze

Nu wordt de OZB berekend aan de hand van twee componenten: de waarde van het object en de tarieven (eigenaarsdeel en gebruikersdeel). Voor het merendeel van de Haagse objecten geldt, dat de door de Gemeente uitgevoerde herwaardering in een bezwaarschriftprocedure moeilijk zal kunnen worden aangevochten. Slechts bij bijzondere, incurante panden, zal dat anders kunnen liggen, omdat het voor dergelijke panden moeilijk is om de juiste vergelijkingspanden aan te wijzen. De prijzen, die de afgelopen jaren voor panden (vooral huizen) werden betaald rezen de pan uit en dat beïnvloedt ontegenzeggelijk de waarde van het eigen pand. Vergelijkbare panden zijn immers als maatstaf genomen voor de herwaardering. Aangevoerd kan worden dat de feitelijk betaalde prijzen te hoog zijn geweest in verhouding tot de naar objectieve maatstaven vast te stellen waarde van het aangekochte object zelf, zodat die feitelijk betaalde prijzen geen reële maatstaf mogen zijn voor een herwaardering. Maar dat is een moeizame discussie. Wat is immers de waarde van een pand en wat zijn dan die objectieve maatstaven? Vaak wordt aangevoerd dat de waarde van een pand dient te worden gesteld op de prijs, 'die een gek ervoor wil geven'.

De vaststelling van de andere component, de tarieven, is een politieke aangelegenheid. Die tarieven liggen in Den Haag hoog. De oorzaak van de hoogte van de recente OZBaanslagen dient dan ook veeleer te worden gezocht in de combinatie van de hoge tarieven en de recente herwaardering.

Ondanks de aanzienlijke herwaardering in opwaartse richting heeft de Gemeente de tarieven gehandhaafd en zelfs nog iets verhoogd. Daar wringt hem de schoen!

Bezwaarschrift zinvol?

Ik krijg de indruk dat de Gemeenteraad zich bij de vaststelling van die tarieven onvoldoende heeft gerealiseerd, welke financiële consequenties dit voor de Haagse burgers meebracht in verband met het feit dat tegelijkertijd een algehele herwaardering plaatsvond. In een recent artikel 'politiek negeert lokale belastingen' van het blad van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) concludeert de schrijver, dat de bemoeienis van bestuurders en politici met de gemeentelijke belastingen en heffingen meestal zeer gering is. Als het geld maar binnen komt en vooral op tijd.

De reacties van de Haagse burgers zijn begrijpelijk en terecht. Zeer velen hebben een bezwaarschrift ingediend. Daarvan mag echter niet veel verwacht worden, omdat in een bezwaarschrift-procedure de tarieven zelf buiten schot blijven, zodat de discussie beperkt zal blijven tot de herwaardering en daarbij heeft de Gemeente een sterke troef in handen. Slechts bij incurante panden en panden met aanzienlijk achterstallig onderhoud zou een bezwaarschrift mogelijk tot (enig) resultaat kunnen leiden.

Een verlaging van de Haagse OZB dient derhalve via de politiek te worden nagestreefd. De politieke druk is op dit moment groot, maar dat is altijd het geval bij verhogingen als de onderhavige. De Gemeente gaat er ongetwijfeld vanuit, dat de discussie langzaam zal wegebben. Het is derhalve zaak, dat de discussie in de komende periode actueel wordt gehouden, zodat de Gemeente zich op grond van een beroep op haar verantwoordelijkheid ten opzichte van haar ingezetenen genooddakt zal zien om de tarieven in neerwaartse zin aan te passen.

Een van de belangrijkste argumenten voor een dergelijke aanpassing is, dat Den Haag met betrekking tot de woonlasten zoveel duurder is dan de haar

omringende gemeenten, dat dit een overgang vanuit Den Haag naar die gemeenten tot gevolg heeft.

Dat dit vooral de Haagse burgers met een bovenmodaal inkomen zal betreffen moge duidelijk zijn. En dat is nu juist in strijd met het beleid van de Gemeente.

Afstemming regio

Recent werd in een artikel in de Haag-

sche Courant het idee naar voren gebracht om de OZB van de Haaglanden-gemeenten meer op elkaar af te stemmen, hetgeen zou moeten leiden tot een verhoging van de OZB van de andere gemeenten en een verlaging van de Haagse OZB. Dat lijkt een voorstel, dat aanleiding zou moeten zijn voor nadere bestudering.

De Gemeente moet zich herbezinnen. De leden van de gemeenteraad moeten

aanhoudend op hun verantwoordelijkheden worden gewezen. Zij mogen zich niet aan die verantwoordelijkheden onttrekken, indien blijkt dat de burgers, wie zij vertegenwoordigen, op goede gronden de huidige OZB als onredelijk hoog ervaren.

Mr. C.C.J. Hiebendaal

Concours Hippique

'Kwaliteit begint bij het maken van goede afspraken en het goed nakomen van die afspraken'. Deze stichtelijke woorden waren bestemd voor de medewerkers van een beveiligingsbedrijf. Zij hadden net zo goed geschreven kunnen zijn voor het Concours Hippique in het Westbroekpark. Precies op dat punt is het, vooral in voorgaande jaren, flink misgegaan. Er waren door de Dienst Stadsbeheer geen goede afspraken gemaakt met de organisatoren van het Concours Hippique en ze werden niet goed nagekomen ook. Juist daardoor ontstond de ergernis bij de omwonenden en andere gebruikers van het Westbroekpark. Ten onrechte werden de organisatoren van het evenement er in de eerste plaats op aangesproken, dat de grasmat er na het concours steeds treuriger ging uitzien.

Wat bleek het geval. In voorgaande jaren maakten de organisatoren van het concours duidelijke afspraken met de gemeente over het gebruik van het Westbroekpark en het herstel van de grasmat onmiddellijk na afloop van het evenement. Geen subsidie voor de organisatoren, maar wel een fikse rekening voor het herstel. Op zichzelf was voor het overeengekomen bedrag een vlot en goed herstel mogelijk. Maar wat bleek na een aantal jaren. Dat de groenbeheerders van de eigen dienst slechts een fractie van dat bedrag ontvingen en daarvoor de overeengekomen diensten niet konden leveren.

Zo kon het gebeuren, dat in het najaar van 1993 de grond zo zeer was ingeklonken, dat het water na een forse regenval centimeters hoog op het veld

bleef staan en dat het gras niet meer wilde groeien.

Gelukkig kon aan die toestand door acties van de Wijkvereniging 'Van Stolkpark' en anderen met steun van de raadscommissie voor Leefbaarheid. Milieu en Promotie een eind worden gemaakt. In het voorjaar van 1994 werden de grasmat en de ondergrond flink en op deskundige wijze aangepakt. Daardoor kon het gras weer groeien en bleef het veld droog. Bovendien werd het Concours Hippique dat jaar niet gehouden om de fors gesubsidieerde organisatoren van de Wereldruiterspelen niet in de wielen de rijden.

Dit jaar zal het jaar van de waarheid moeten worden. Deze keer is het herstel van de grasmat uitbesteed aan een gespecialiseerd bedrijf van buiten, dat de werkzaamheden onder toezicht van de groenbeheerder heeft uitgevoerd, maar voor rekening van de organisatoren van het Concours Hippique. Zo kon er ook geen misverstand ontstaan bij andere onderdelen van de Dienst Stadsbeheer over de verdeling van de gelden. Wij zijn benieuwd naar het resultaat.

**Ton Landheer
René Smit
Piet Spaans**

Inzaaien grasveld speelweide Westbroekpark (foto René Smit)

Van de Belvédère af gezien

Leeuwen - Bij een van de eerste herfststormen twee jaar geleden sneuvelde een fraaie iep op particulier terrein aan het eind van de Van Stolkweg, op de hoek van de Duinweg. Bij de herinrichting van de tuin posteer-

Semafoorbalijs in verzorgingshuizen, stadsdeelkantoren en wijk- en dienstencentra

den twee trotse leeuwen zich aan beide zijden van het uitgangshek.

Kanaalweg 115 - Een huisnummer dat sinds de vernoeming van de Kanaalweg tussen Duinweg en Haringkade in Prof. P.S. Gerbrandyweg niet meer bestond is er nu weer. Het is wel even zoeken, omdat de voordeuren van het pand een nummer van de Duinweg hebben.

Centraal informatiepunt voor ouderen - Centraal informatiepunt voor ouderen (CIPO) werkt samen met het ouderewerk aan een optimale informatievoorziening voor Haagse ouderen. Om vragenstellers snel een antwoord te kunnen geven heeft CIPO inmiddels 35 zogenaamde Semafoorbalijs ingericht. Bij deze balijs kunt u via een geautomatiseerd informatiesysteem gegevens opvragen, bijvoorbeeld op het gebied van wonen, financiën, gezondheid, zorg, vervoer. U vindt de Semafoorbalijs in

verzorgingshuizen, wijk- en dienstencentra en stadsdeelkantoren. Voor het adres van een Semafoorbalie bij u in de buurt kunt u CIPO bellen: tel: 364.38.18.

Oude olietanks - Sinds 1 januari 1995 geldt de nieuwe saneringsregeling Wet bodembescherming. Op basis van die regeling moeten nieuwe gevallen van bodemverontreiniging of plannen om vervuilde grond op te ruimen voortaan worden gemeld bij de Dienst Stadsbeheer. De nieuwe regeling scherpt het principe 'de vervuiler betaalt' aan. Zoals bekend vormen oude olietanks, die nog in onze wijk voorkomen, een risico. Met vragen over de nieuwe regeling kunt u terecht bij de afdeling Milieu van de Dienst Stadsbeheer, postbus 19350, 2500 CJ Den Haag, tel. 353.65.53. Het ministerie van VROM geeft gratis informatiebladen uit. Te bestellen op tel. 079 - 44 94 49.

Nieuwe vasteplantentuinen in Westbroekpark

Sinds het voorjaar heeft het Westbroekpark niet alleen een rozen- maar ook een vasteplantentuin. Vanaf de Gerbrandyweg is het niet te zien, maar tussen bestaande bomen en struikengroepen aan de kant van de Nieuwe Duinweg zijn vasteplantengroepen ingericht als tuinen. Kronkelende paadjes van houtsnippers voeren langs de planten in deze tuinen op stadsmaat. Hier staat het nieuwste plantgoed van de vasteplantenkwekers die verenigd zijn in de Vereniging van Vasteplantenkwekers.

De binnentuinen zijn niet alleen een wandeling waard, maar ook nadere bestudering: wat daar groeit op de zand- en droge duingrond, kan immers ook gedijen in de eigen voor- of achtertuin. Alleen de wind kan roet in het eten gooien: de tuinen in het park liggen beschut tegen de zoute zeewind.

Het in het begin van de jaren twintig aangelegde Westbroekpark had sinds de internationale tentoonstelling in 1948 jarenlang vasteplantenborders met vele soorten floxen, met achillea, margrietten,

veronica, helenium, ridderspoor en rudbeckia. Resten daarvan zijn nog aanwezig.

De sfeer van de nieuwe vasteplantenborders, waarin ruim 200 verschillende soorten zijn uitgezet, is anders, kleinschaliger. De planten zijn meer gekozen om hun verfijnde nuances en mooie blad dat ook vaak in de winter blijft, dan om hun kleurenpracht. Tel-
lima grandiflora, Tiarella wherryi en longkruid, om een aantal te noemen, vinden moeiteloos een plaats in iedere tuin en zijn aanzienlijk minder bewerke-
lijk dan een ridderspoor of flox. Alleen wieden is nodig - zoals ook in het park te zien is zolang de planten in het eerste jaar de bodem nog niet volledig bedek-
ken. Midzomer zijn er maar een aantal soorten in volle bloei, de verfijnd geveerde Phuopsis stylosa met lila bloem, de Acanthus die met zijn sierlijk gevormd blad uitstijgt boven de grijs-
groene mat van Acaena Maghelhanica, de grijswitte pollen Anaphalis. De ooie-
vaarsbekken, behalve de Geranium endressii die het tot september zal vol-

houden, de epimediums, de lamiums hebben hun tijd gehad.

Bakken

Kleinschalig is zeker de aanplant bij het restaurant: daar staan een aantal bakken - dezelfde als in de binnenstad - met rotsplanten, sedums, distels, reigersbekken. Inspiratie voor wie wil tuinieren, maar niet meer voortdurend op de knieën wil liggen. De kleuren zijn sub-
tiele, je moet naar de bakken lopen om de inhoud te waarderen. Misschien met een kopje koffie of een drankje uit het restaurant in de hand.

Kijk je verder, over de bakken, dan herhalen rozen de kleuren, voller en uitbundiger door hun veelheid. De groe-
ring van de vele verschillende soorten is willekeurig: deze hangt af van de in-
zendingen van de kwekers voor de jaar-
lijkse keuringen voor de gouden roos
begin juli. Maar ook al zou je de kleu-
ren niet bij elkaar kiezen, het effect is
vrolijk makend. En wat een mogelijkheid
geven al die veldjes bij elkaar om tel-
kens weer te gaan kijken naar knop,

bloei, verbloei, gezondheid van de struik, voor je uiteindelijk je eigen rozen gaat kopen.

Project voltooid in 1997

Bij de nu aangelegde vasteplantentuinen en de drie bakken met 'vaste plant van het jaar' (wil je echt je tijd vooruit zijn dan plant je nu Heuchera 'Palace Purple', de vaste plant van 1996) op het moerbeipleintje midden in het park, zal het niet blijven: het Westbroekpark stelt zich ten doel uit te groeien tot de Nationale Vasteplantentuin. De Vereniging

van Vasteplantenkwekers koos het park met zijn glooiingen, losstaande boomgroepen, brede graspaden en met zijn vele beelden als locatie om haar collectie ten toon te stellen. Het ontwerp van de tuinen werd gemaakt door Buro Niek Roozen B.V. uit Weesp. Een subsidie van het Produktschap voor Siergewassen en Plant Publiciteit Holland maakte het project mogelijk. Volgend jaar komen er vaste planten in de vier middengroepen en in 1997 zullen de punt en de zijborders bij de bunker worden ingeplant. In totaal zullen er dan

ruim duizend verschillende vaste planten te zien zijn. Zoals de eerste fase zijn feestelijk moment kende met het planten van de laatste plant van het seizoen door de wethouder van Leefbaarheid, Milieu en Promotie, Mr. J.E. van der Putten, zo zal de laatste fase in 1997 samenvallen met een groots evenement in de rozenwereld: de Benelux Roos Convention, gehouden onder auspiciën van de Wereld Federatie van Rozenverenigingen.

Els Ketelaar

Over Bouwen, Breken en Behouden

Slowaakse ambassade

Op 18 juli diende HTV Architecten BV namens de Ambassade van Slowakije bij de gemeente een bouwplan in voor het 'in- en uitwendig veranderen van de ambassade' (Parkweg 1). Al op 3 augustus werd het plan bij de Welstandscommissie 'doorgelaten', - zoals dat in stadhuis taal heet. Het is de bedoeling dat de buitenzijde van villa Carolina, van 1901 tot 1930 villa Helvetia, zoveel mogelijk in de oude stijl zal worden hersteld. En wat minstens zo belangrijk is, de gesloten rolluiken en vele tralies zullen niet terugkeren. Inwendig zal het gebouw wel aangepast worden aan de behoefte van de huidige eigenaar, maar zal de oorspronkelijke plattegrond als uitgangspunt worden genomen voor de indeling van de ruimte.

Verwacht wordt, dat in het najaar met de uitvoering van de plannen zal worden begonnen en dat de ambassade in februari 1996 haar intrek zal kunnen nemen in het vernieuwde gebouw.

Indisch monument

Wanneer deze Koerier verschijnt zal het geluid van de vrijheidsklok bij het Indisch monument voor de eerste keer weerklonken hebben over de Waterpartij, ter gelegenheid van de vijftigste herdenking van de capitulatie van Japan op 15 augustus, in aanwezigheid van Koningin Beatrix. Een bijzonder moment.

Tegen die tijd zal vermoedelijk ook alle rumoer zijn verstomd, dat werd opgevoerd door een al te overheersende

plaatsing van de klok, waardoor de verfiende vormen van het monument zelf geheel verloren gingen. Ook de stroom van vaak geëmotioneerde ingezonden stukken in de Haagsche Courant die een minder gelukkige uitlating van de waarnemend voorzitter van de Welstandscommissie over het leggen van bloemen bij het monument had veroorzaakt, behoort dan gelukkig weer tot het verleden.

Luzac College

Het bezwaar van de Wijkvereniging en van twee burens tegen inwilliging van het verzoek van Luzac College, wegens verzwaring van de eerder toegestane afwijking van het bestemmingsplan, heeft tot nu toe niet geleid tot afwijzing van de bouwplannen voor Parkweg 9 door de gemeente. Integendeel, op 21 juli schreven Burgemeester en wethouders aan alle bezwaarden, dat zij hun 'bedenkingen' ongegrond verklaarden en dat zij Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland hadden verzocht om afgifte van de 'verklaring van geen bezwaar ex artikel 19 van de Wet op de ruimtelijke ordening'. Na afgifte van die verklaring en van de bouwvergunning zullen wij zeker gebruik maken van de mogelijkheid daartegen bezwaar te maken.

Parkweg 18

Zorgelijk is nog steeds de leegstand en voortdurende achteruitgang van de onderhoudstoestand van Villa Germania, Parkweg 18.

Hoewel de eigenaar van dit pand heeft

toegezegd nu spoedig het achterstallig onderhoud te willen aanpakken en een beslissing te nemen over de bewoning ervan, is het bestuur daar toch niet erg gerust op.

Een gesprek hierover van enkele bestuursleden met de eigenaar heeft door de vakanties nog niet plaats kunnen vinden.

Verhardingen

Hoewel B en W de directie van SPC Sandhaghe al op 4 april gelastten binnen zes weken, d.w.z. uiterlijk op 17 mei 1995 - de verharding in de achtertuin van Duinweg 18 ongedaan te maken is daarvan tot nu toe niet veel te merken geweest.

Mede vanwege de precedentwerking, die hiervan uitgaat, zal het bestuur bij de gemeente stappen ondernemen om de verharding aan te passen aan de voorschriften van het bestemmingsplan.

Al bij al positieve en minder positieve ontwikkelingen in de afgelopen maanden. Het bestuur blijft waakzaam en actief, ook op dit punt.

Ton Landheer

Van de Boekenplank

Alexandrine Tinne. Fotografie van het eerste uur 1861. Samenstelling Ben Moritz. Uitgave European Art Union. ISBN 90-801304-2-7.

Haar gaven als eerste vrouwelijke fotografe van ons land vormden tot nu toe een onderbelichte kant van de veelzijdige, avontuurlijke vrouw, die Alexandrine Tinne was. Het is aan de 80-jarige kunstenaar Ben Moritz te danken, dat we sinds deze zomer kennis kunnen nemen van de prachtige foto's, die Alexine - zoals zij genoemd werd - rond 1860 van Den Haag en Scheveningen gemaakt heeft. Toen zij tussen haar vele reizen eens een keer wat langer in Den Haag verbleef ontpopte zij zich niet slechts als een fanatiek fotografe. Zij bleek ook een opmerkelijk talent te hebben voor haar nieuwe hobby, met oog voor compositie, lijnenspel en vlakverdeling. De fototentoonstelling in het Haags Historisch Museum is bij de verschijning van dit nummer helaas al weer gesloten, maar het schitterende fotoboek is in het museum en in de boekhandel nog steeds te koop voor f 90.

Henk Schmal. Den Haag of 's-Gravenhage? De 19de eeuwse gordel, een zone

gemodelleerd door zand en veen. Uitgeverij Matrijs. ISBN 90-5345-071-8. Dit boek biedt veel meer dan de nogal stijve titel doet vermoeden. In feite bespreekt Schmal in zijn boek - dat dit jaar ook als proefschrift voor de Universiteit van Amsterdam is verschenen - de geweldige groei die Den Haag tussen 1850 en 1900 beleefde van 70.000 naar ruim 200.000 inwoners, en de factoren, die hieraan ten grondslag lagen. Tot 1850 had de ontwikkeling van Den Haag zich nog vrijwel geheel binnen de 17de-eeuwse singels voltrokken. Na dat jaar ontstond een brede gordel van nieuwe wijken rondom de oude stad. Doordat men zich bij de aanleg van de nieuwe wijken sterk liet leiden door het onderscheid tussen zand- en veengrond, kwam ook in de bevolking een duidelijke tweedeling tot stand. De 'zandzijde' bleek aantrekkelijk als woongebied voor aristocraten, industriëlen, hoge ambtenaren en militairen, terwijl industriële activiteiten en de huisvesting van arbeiders vooral aan de 'veenzijde' plaatsvonden. Het gunstige woonklimaat droeg er ook in belangrijke mate toe bij, dat de groei van Den Haag veel sterker werd bepaald door een 'vestigingsoverschot'

dan in Amsterdam en Rotterdam. Ook de trek van welgestelden naar buiten verliep hier anders. De aantrekkelijkheden van het buiten wonen waren hier ruimschoots aanwezig binnen de gemeentegrenzen en dat zelfs in die mate, dat de trek van Rotterdammers naar buiten voor een belangrijk deel in Den Haag en Scheveningen werd opgevangen. Ook ons eigen 'Van Stolkpark' was het resultaat van deze 'suburbanisatie avant la lettre'. Het boek besluit met een bespreking van de vele veranderingen, die tussen 1900 en 1950 plaatsvonden in de 19de eeuwse gordel. Kortom een boek, dat de moeite van het lezen waard is voor mensen, die geïnteresseerd zijn in de ontwikkeling van Den Haag van dorp tot moderne stad. Het is voor f 49,45 te koop bij de boekhandels, zoals Paagman in onze omgeving.

Ton Landheer

Samen veiliger in het Van Stolkpark

De veiligheid van het Van Stolkpark gaat ons allen aan. Het moet hier voor inbrekers, insluipers en dieven geen beginnen aan zijn. Om dit te bereiken is het allereerst van belang dat bewoners zelf meer doen aan preventie van criminaliteit. Niet algemeen bekend is dat u bij de politie terecht kunt voor gerichte adviezen ter bescherming van uw have en goed. Naast de individuele beveiliging is er in onze wijk ook een collectieve beveiliging. Deze vindt plaats door middel van een beveiligingsdienst voor aangesloten bewoners en bedrijven. De collectieve beveiliging in het Van Stolkpark dateert van 1989. Onze wijk was de eerste in Nederland waar bewoners onderling en met bedrijven op systematische wijze gingen samenwerken. De Wijkvereniging 'Van Stolkpark' nam daartoe het initiatief. Een speciale

'Stichting Buurtpreventie' werd opgericht. Het doel van de stichting is het bevorderen van de veiligheid in het Van Stolkpark, zulks als aanvulling op de taak van de politie. Het spreekt vanzelf dat bij de opzet van de wijkbeveiliging intensief overleg met de politie is gevoerd en dat bij de uitvoering ervan aan een goede communicatie tussen de wijkbeveiliging en de politie voortdurend aandacht wordt besteed. Met het Haagse bedrijf 'Residentie Beveiligingen' werd een contract afgesloten, dat jaarlijks is vernieuwd. De beveiliging wordt uitgevoerd door bedrijfsluitrondes en surveillancerondes. 's Avonds en 's nachts wordt per auto en te voet gesurveilleerd op (uiteraard!) ongeregelde tijden en langs verschillende routes. Er wordt met een hond gepatrouilleerd. Onlangs heeft de stichting met het

bedrijf afgesproken dat de hond voortaan ook VOOR twaalf uur 's nachts op straat zal verschijnen. Dit naar aanleiding van verzoeken van deelnemers. Als u dat wil kan het beveiligingsbedrijf ook nog andere diensten verrichten zoals alarmopvolging. De beambten van het beveiligingsbedrijf hebben geen opsporingsbevoegdheid. Bij geconstateerde ongeregeldeheden waarschuwen zij de politie, waartoe zij met radio zijn uitgerust. Verder hebben zij, net als iedere Nederlander, het recht een wetsovertreder op heterdaad staande te houden en aan de politie over te dragen. De extra aandacht voor de wijkbeveiliging is niet zonder succes geweest. Gedetailleerde informatie kan om begrijpelijke redenen in dit artikel niet worden gegeven. Wel kan worden gezegd dat de landelijke trend, het stij-

gen van de criminaliteit in dit soort wijken, zich in het Van Stolkpark (als totaal gezien) niet voordoet. Uit aangiften bij de politie blijkt sprake te zijn van een daling van incidenten tijdens de donkere uren.

Wel lijkt er een verschuiving te zijn van de criminaliteit naar overdag.

Het is dus zeker zaak om ook attent te zijn op de veiligheid overdag. Denk bijvoorbeeld aan een goede afsluiting van

uw woning, OOK als u thuis bent. Het spreekt vanzelf: hoe meer bewoners en bedrijven meedoen met de collectieve wijkbeveiliging, des te langer kan de gemiddelde surveillancetijd zijn.

De kosten van de wijkbeveiliging worden door de deelnemers gedragen. Een bewoner van een gewoon particulier huis betaalt voor deelname f 26,- per maand. Voor flats, voor bedrijven en kantoren bestaan afzonderlijke tarieven.

Aanmelding kan geschieden bij Anneke Landheer die voor de registratie van deelnemers en de administratie van de wijkbeveiliging zorgdraagt. Bestuursleden van de 'Stichting Buurtpreventie' zijn gaarne bereid om aanvullende informatie te verstrekken.

De voorzitter van de Stichting Buurtpreventie Van Stolkpark,

Jan van Rijkevorsel

Ledenvergadering

Voor de tweede keer naar een ledenvergadering geweest. Of moet je zeggen 'vriendenvergadering'?

De bijeenkomst was deze keer in het nieuwe gebouw van de Franse school. Het aardige van de vergaderingen is, zo krijg ik de indruk, dat ze steeds in een andere ruimte worden gehouden van een gebouw, waar je anders niet zo gauw binnenkomt. Zo leer je je wijk nog beter kennen.

Nou ga je misschien nog wel eens eten in het Promenadehotel, waar we de vorige keer waren, maar we mochten toen ook een suite bekijken en daar zie ik me zelf nog niet zo snel logeren.

De Franse school ligt nu weliswaar een stukje buiten onze wijk, maar bevond zich zoals iedereen zal weten, op een aantal lokaties in het Van Stolkpark.

Voor de school stond de inbraakpreventiebus van de politie. Een aantal wijkbewoners heeft daar eerst een kijkje genomen.

Bij binnenkomst in de school werd me de weg gewezen door een meneer in een donker kostuum, die later de rector van de school bleek te zijn.

In de zaal waren, zoals altijd, Anneke en Ton Landheer weer zeer actief in het welkom heten van iedereen en het met elkaar kennis laten maken van mensen, die vlak bij elkaar wonen, maar elkaar nog nooit hadden gezien.

In zijn opening legde de voorzitter uit, waarom de Koerier in december had moeten arriveren - deze datum stond er ook op - maar pas eind maart uitkwam.

Frits Grooss kwam wat later binnen, maar wilde meteen het woord om Anneke Landheer te bedanken voor haar sfeervolle artikelen in de Koerier, die hij in de laatste uitgave node had gemist.

Hij probeerde haar over te halen ons niet meer zo teleur te stellen en zette zijn verzoek kracht bij door haar een boek te overhandigen. Anneke leek weer zeer gemotiveerd om haar bijdrage aan de volgende uitgave te leveren.

Een wijkbewoner vroeg hoe het was gesteld met de inbraken in het Van Stolkpark. Mario, de wijkagent, antwoordde dat er een lichte daling was van het aantal ervan.

Frits Grooss vertelde nu een smakelijk verhaal over een heerschap, compleet met signalement, dat regelmatig bij hem over de heg keek om te onderzoeken, of hij thuis was. Als Frits dan even wegging, forceerde deze man prompt zijn garagedeur om zijn boortollen (!) mee te nemen, die hij dan vervolgens op zijn damesfiets met fietstassen door de wijk transporteerde. Ook had deze man bij de verpleegsters naast Frits via de brandtrap een tv meegenomen. Maar dat was hem zwaar bekomen, want hij werd direct achterna gezeten door een aantal van deze kordate dames, gewapend met honkbalknuppels. Ze slaakten daarbij ijselijke kreten, die prompt door de kinderen van Frits werden overgenomen.

Wat er met het tv-toestel gebeurde en hoe ijselijk de kreten waren, vertelde hij er helaas niet bij. Hij beschreef ook nog een andere notoire

snelkraker. Groot was de opschudding toen Anneke Landheer uitriep, dat ze deze heren zojuist in de school had opgemerkt. Tot mijn grote teleurstelling sprong Mario niet meteen op om dat te verifiëren. Maar ja, het zich ophouden in de buurt van een bijeenkomst van de bewoners van een wijk, waar je bijna kind aan huis - of garage - bent, kun je natuurlijk moeilijk als een strafbaar feit beschouwen.

Op de vraag van een bewoonster, of je de heren misschien ook kunt herkennen aan de sjofelheid van hun uiterlijk, vertelde Frits, dat ze er juist keurig uitzagen. Zijn kinderen zagen er ook zo uit!

Dus, wanneer we voortaan verdachte figuren in de wijk opmerken zijn het ofwel de snelkrakers, ofwel de kinderen van Frits!

Aardig was ook de opmerking van een meneer die tegenover het VCL woont, dat hij na het vertrek van de oude rector van de school, nu behalve Marswikkels ook hennepzakjes in zijn tuin aantroft!

Na de vergadering gaf de heer Leroux, de rector van de Franse school, nog zeer interessante informatie over zijn school en mevrouw Kroon, lerares Frans en oude talen, vertelde over het project, dat zij met haar leerlingen over het Van Stolkpark had gemaakt. Er was zelfs een uitgebreid boekwerk vervaardigd. Na afloop mochten de wijkbewoners nog de Franse school bezichtigen.

Ik ben benieuwd waar de volgende bijeenkomst is!

Maritus

Wat staat er in deze Koerier?

Algemene ledenvergadering	16
Babysitters	24
Concours hippique	19
Ledenvergadering	23
Over bouwen, breken en behouden	21
OZB	18
Rector VCL	16
Samen veiliger	22
Van de Belvédère	20
Van de Boekenplank	22
Vaste plantentuin	20
Villa Esmeralda	13
Wat bezielt zo'n man	17
Wijkbus	15
Wijkvereniging Van Stolkpark	24

Aan dit nummer werkten mee: Frits de Graaff, Carel Hiebendaal, Els Ketelaar, Anneke Landheer-Roelants, Ton Landheer, Anna Margreet Oudegeest en Marianne Schrijver.

Babysitters

Minimum tarieven zijn:
f 5,= per uur van 19.00 - 24.00 uur, f 6,= per uur vóór 19.00 uur (dus overdag) en ná 24.00 uur.
Als een babysitter blijft slapen, dan wordt het tarief berekend tot het moment van thuiskomst van de ouders.
Het is noodzakelijk gebleken beide partijen erop te wijzen, dat er duidelijke afspraken moeten zijn over de tijd van thuiskomst en over het al dan niet ontvangen van bezoek tijdens het babysitten. Het is voor iedereen prettiger dit van te voren goed te regelen.

Natalie Engering	telefoon 350 20 70
Suzanne Gerding	telefoon 355 22 96
Patricia Gerding	telefoon 355 22 96
Kiki Grooss	telefoon 355 37 90
Joris van Imhoff	telefoon 352 09 64
Stephanie Krijt	telefoon 355 42 28
Rolien Landheer	telefoon 354 12 96
Beatrijs Vermeulen	telefoon 350 71 60
Christien Vermeulen	telefoon 350 71 60/ of 071 - 14 12 08

Een das met een kikker

Ze zijn er in blauw, groen en wijnrood: dassen, shawls, chokers en butterflyes van het Van Stolkpark. Afgehaald bij het contactadres kosten ze: dassen f 22,50, shawls, chokers en butterflyes f 25,= en pochettes f 12,50 per stuk.

Bent u al vriend of vriendin van het Van Stolkpark?

Het bestuur van de Wijkvereniging 'Van Stolkpark' doet al hetgeen in zijn vermogen ligt voor een goed woon- en leefklimaat, ook in uw belang. U kunt de wijkvereniging steunen door vriend te worden.

U kunt u aanmelden als vriend of vriendin door een bedrag van tenminste f 35,= per jaar over te schrijven naar postrekening 288 71 32 ten name van de Stichting Vrienden van het Van Stolkpark. Als u buiten het Van Stolkpark woont en op de hoogte wilt blijven van het wel en wee in het Van Stolkpark, dan kunt u als donateur de Van Stolkparkkoerier over de post toegezonden krijgen na overschrijving van f 35,= naar postrekening 288 71 32.

Wijkvereniging "Van Stolkpark"

Contact- en correspondentie-adres: Prof. P.S. Gerbrandyweg 3, tel. 354 12 96, fax 352 40 34
Secretariaat: mevrouw A.E.M. Landheer-Roelants

Bestuur:

Voorzitter:

Mr. T. Landheer
Prof. P.S. Gerbrandyweg 3
telefoon 354 12 96

Ondervoorzitter:

Mevrouw Drs. M.F.T. Schrijver
Prof. P.S. Gerbrandyweg 11
telefoon 350 48 62

Secretaris:

Mevrouw A.M.E. Oudegeest
Parkweg 17g
telefoon 355 50 63

Penningmeester:

Mevrouw D.G.F. Jöbsis-Stomp
Prof. P.S. Gerbrandyweg 121
telefoon 352 40 65

Leden:

Mr. F-N. Grooss
Van Stolkweg 13
telefoon 355 37 90

Jhr. Mr. J.J.M.M. van Rijkevorsel
Duinweg 10
telefoon 352 50 54

Stichting Buurtpreventie Van Stolkpark:

Voorzitter:
Jhr. Mr. J.J.M.M. van Rijkevorsel
telefoon 352 50 54

Secretaris:

Mevrouw A.M.E. Oudegeest
telefoon 355 50 63

Penningmeester:

Mevrouw W. van Ginkel
telefoon 355 56 66

Residentie Beveiligingen:

telefoon 381 85 78

Van Stolkparkkoerier:

Eindredacteur (wnd.):
Mevrouw Drs. M.F.T. Schrijver

Verspreiding:

Mevrouw M.W.A. Tjardhof-Spronk
Kanaalweg 7f
telefoon 358 57 45

Burenhulp:

Wijkhoofd:
Mevrouw A.A. Hiebendaal-van Rhijn
telefoon 350 39 93

Stadsdeelkantoor Scheveningen
Duinstraat 10

Stadsdeelcoördinator:

Mevrouw J.P.M. van der Meer
telefoon 353 56 00

Servicepunt Stadsbeheer:

telefoon 353 56 50

Wijkcontactambtenaar:

J. Spaans
telefoon 353 56 66

Wijkagent:

M.M. de Zeeuw,
Politiebureau Nieuwe Parklaan,
telefoon 310 30 56/310 30 52

Adviseur beveiliging:

A. van Leeuwen,
Politiebureau Nieuwe Parklaan,
telefoon 310 30 55/310 30 52

Rayonagent:

F. de Ruiter,
Politiebureau Nieuwe Parklaan,
telefoon 310 30 38/310 30 52